

Afdragsvis Betaling af Skat.

Et af de Argumenter, der oftere anføres imod de direkte Skatter og til Forsvar for de indirekte er, at medens de sidste saa at sige umærkeligt for Skatteyderen glider ind i Stats- eller Kommunekassen, vil der, saasnart de første naar en vis Højde, vise sig Vanskeligheder ved Inddrivningen, der vokse i ligefremt Forhold til Skatteprocentens Vækst. Og det er vel nok for Størstedelen dette Forhold, der har virket til at kølne den gamle rodfæstede liberale Modvilje mod de indirekte Skatter. Med de Fornødenheder, de offentlige Kasser i Nutiden har, har man ment det ugørligt, at lægge mere end højst nødvendigt over paa de direkte Skatter og har trods gode gamle Principper maattet tage sin Tilflugt i stor Udstrækning til de indirekte Skatter, der let og automatisk flød ind i Statskassen. En nærmere Paavisning af dette Forhold vil formentlig være overflødig, dertil har de senere Aars Skattelovgivning været altfor gennemdrøftet saavel i Blade og Tidsskrifter som Mand og Mand imellem.

Men selv med den Højde, den direkte Beskatning nu har, vil den være trykkende for den langt overvejende Del af Skatteyderne, dem med de smaa Indtægter og Middelindtægterne. Skatterne vil kun indgaa trægt og Betalingen vil blive udsat saa længe som muligt. En Erkendelse heraf ligger i de Bestemmelser, flere større Kommuner efter Skattelovene af 1903 have faaet indført

Afdragsvis Betaling af Skat.

Et af de Argumenter, der oftere anføres imod de direkte Skatter og til Forsvar for de indirekte er, at medens de sidste saa at sige umærkeligt for Skatteyderen glider ind i Stats- eller Kommunekassen, vil der, saasnart de første naar en vis Højde, vise sig Vanskeligheder ved Inddrivningen, der vokse i ligefremt Forhold til Skatteprocentens Vækst. Og det er vel nok for Størstedelen dette Forhold, der har virket til at kølne den gamle rodfæstede liberale Modvilje mod de indirekte Skatter. Med de Fornødenheder, de offentlige Kasser i Nutiden har, har man ment det ugørligt, at lægge mere end højst nødvendigt over paa de direkte Skatter og har trods gode gamle Principper maattet tage sin Tilflugt i stor Udstrækning til de indirekte Skatter, der let og automatisk flød ind i Statskassen. En nærmere Paavisning af dette Forhold vil formentlig være overflødig, dertil har de senere Aars Skattelovgivning været altfor gennemdrøftet saavel i Blade og Tidsskrifter som Mand og Mand imellem.

Men selv med den Højde, den direkte Beskatning nu har, vil den være trykkende for den langt overvejende Del af Skatteyderne, dem med de smaa Indtægter og Middelindtægterne. Skatterne vil kun indgaa trægt og Betalingen vil blive udsat saa længe som muligt. En Erkendelse heraf ligger i de Bestemmelser, flere større Kommuner efter Skattelovene af 1903 have faaet indført

om Strafrenter for Skatter, der indbetales efter den lovlige Betalingstermins Ophør.

Af Midler til at imødegaa disse Vanskeligheder er det simpleste en hyppigere Opkrævning af Skatterne, saaledes at de Beløb, der skal betales i hver Termin, formindskes. Københavns Kommune og en Del Provinskommuner opkræver saaledes Stats- og Kommuneskatterne i kvartaarlige Terminer, en Fremgangsmaade, der i større Kommuner kræver et betydeligt Personel og Arbejde.

Da Frederiksberg Kommune for kort Tid siden, paa Grundlag af den Erfaring, at kun en ringe Procentdel af Skatteregningerne betaltes ved Skatteopkrævernes halv-aarlige Præsentation, vedtog at gaa over til et System, hvorefter Skatteyderne, efter at have modtaget skriftlig Meddelelse om Skattebeløbets Størrelse, selv skulde indbetale Beløbet, efter frit Valg enten i en Række lokale Banker eller paa forskellige over hele Kommunen fordelte kommunale Kontorer, indsaa man, at man maatte imødekomme de mindre Skatteydere, ved at give disse Adgang til at afvikle Skatten i mindre Portioner.

Da en kvartaarlig og eventuelt hyppigere Beregning af Skatten og Udsendelse af Skatteregning er en meget bekostelig Udvej, mente man at lette de mindre Skatteydere ved at give disse Lejlighed til at afdrage Skatten gennem Køb af Skattemærker. Fra hvem Ideen til Skattemærket egentlig stammer, er Forfatteren af disse Linjer ubekendt. For en Del Aar siden var Tanken omtalt i Dagspressen. Det hed sig vistnok, at Tanken var udgaaet fra en københavnsk kommunal Funktionær, og man mente dengang, at Københavns Kommune i en nær Fremtid vilde indføre det. Imidlertid synes Tanken end ikke at være naaet frem til Drøftelse i Borgerrepræsentationens offentlige Forhandlinger, og der har siden været stille om den. Forøvrigt ligger Ideen jo saa lige for og er vistnok tænkt af saa mange, at den, der dengang fremtraadte som dens legitime Fader, næppe nu kan

føle sig forurettet over ikke at faa sit Navn knyttet til den.

Om Idéens Fader vilde staa sig ved at vedkende sig Paterniteten, er forøvrigt endnu tvivlsomt, idet dens Levedygtighed og Brugbarhed endnu er uprøvet. Frederiksberg Kommune har indført Systemet forsøgsvis, og man har været fuldtud klar over de Vanskeligheder, der er forbundet med Idéens Realisation.

Skattemærkets raison d'être er, at det skal kunne faas næsten overalt. Naar Ugeregningen hos Urtekræmmeren afgøres, skal den betyngede Skatteyder, der har Erfaring for, at de rede Penge, der henlægges til Skattens Betaling, ofte bruges til andre Formaal, kunne købe sit Skattemærke, opklæbe det paa et dertil indrettet Samlekort og saaledes umærkeligt i Tiører, Femogtyveører og Halvtredsører have Skatten samlet til Forfaldstiden, hvor de opklæbde Mærker af Kommunens Indbetalingskontorer modtages som kontant Betaling. Skiltet, der meddeler Skattemærkets Forhandling, skal som et memento dukke op overalt paa Skatteyderens Vej og vise sig overalt, hvor han aabner Pungen.

Og netop paa dette Punkt ligger ogsaa Vanskeligheden.

Hvis Kommunen kunde opmuntre Forhandlerne ved at give dem en Rabat, var Sagen lige til.

Men dette vilde blot medføre, at samtlige Kommunens Handlende vilde slippe med en vis Procent lavere Skat end Kommunens andre Borgere, idet de altid vilde kunne benytte Mærkerne til at betale deres egen Skat. Og selv denne Begrænsning vilde man kun kunne holde ved en besværlig Kontrol over om de, hvem Rabatten blev tilstaaet, ogsaa var forhandlingsberettigede. I Praksis vilde man være nødt til at give Rabatten paa samme Maade som ved Frimærker paa hele Ark til en vis Værdi. Men Følgen heraf vilde blive, at enhver, der havde Raad til at købe og var ansat saa højt i Skat, at han havde Brug for Mærker til denne samlede Værdi, fik denne Lettelse, medens de smaa

Skatteydere, der kun skulde bruge et mindre Antal Mærker, maatte betale det fulde Skattebeløb. Der staar altsaa kun tilbage at haabe, at et vist Pres fra Kundernes Side vil faa de Handlende til at føre Mærkerne, en Fordring, der næppe kan siges at være altfor stræng, idet de paa-gældende Handlende altid vil kunne bruge dem til at betale egne Skatter, herunder Brændevinsafgifter og Elektricitetsafgifter med.

Denne Villighed fra de Handlendes Side er ogsaa en nødvendig Forudsætning for at Sagen kan faa nogen Betydning, idet de 8 Salgssteder, Kommunen selv har etableret fra sine Kontorer i forskellige Dele af Kommunen, jo ikke paa den Maade ligger paa Skatteydernes Alfarvej, at disse til Stadighed har Ærinde der og saaledes stadig erindres om Skattemærkernes Eksistens. Nogen Betydning vil det vel have, hvis de politiske Foreninger, der jo af Hensyn til Valgretten er interesserede i, at deres Medlemmer har betalt Skat, vil tage Sagen op. Med Forhandlerspørgsmaalet er vel ogsaa nok Hovedvanskeligheden løst. Mærkernes Fremstilling er ret enkel og uden større Bekostning og Fristelsen til Efterligning af Mærkerne og Defraudationer paa denne Maade er ikke saa stor, idet Gevinsten ikke staar i noget nævneværdigt Forhold til Risikoen.

Naturligvis er det et Spørgsmaal, om den Skatteyder, der ikke har fornøden Karakterstyrke til at lade rede Penge, der er lagt til Side til Betaling af Skat, urørte, vil anvende Penge til at købe Mærker, om hvilke man ved, at Bordet fanger, at Pengene bindes til det bestemte Formaal, at betale Skatten, men nogen Tilskyndelse ligger der jo i, at det for hver enkelt Gang er forholdsvis smaa Beløb, det drejer sig om.

Der kunde vel forøvrigt være Grund for Staten til at overveje, om den ikke kunde se sin Regning ved at overtage Udstedelsen af Skattemærker, der gælder som Betaling for Stats- og Kommuneskatter i alle Landets Kommuner. Igennem Postkontorerne har den iforvejen Organer for Salg af Mærkerne, og hvis Systemet slog

igennem, vilde Statens Gevinst blive baade et ikke ubetydeligt Rentebeløb ved Salget af Mærkerne og færre Skatterestancer.

Paa den anden Side skal der ikke lægges Skjul paa, at den Indtægt, Staten fik, kom fra dens mindre bemidlede Borgere, idet de større Skatteydere selvfølgelig vilde foretrække en Opsparing gennem Anbringelse paa Bankfolie, hvorved Renten kom dem selv til Gode.

Marc. Kalckar.